

Arrest

nr. 184 065 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER MEULEN, die loco advocaat M. BAERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2016 dienen de verzoekende partijen, die broer en zus zijn en beiden meerderjarig, elk een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in hun hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, namelijk in functie van hun Belgische vader.

Op 7 november 2016, met kennisgeving op 10 november 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van elk van beide verzoekende partijen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing, die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2016 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornamen: L.K. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 13.10.2015 en 25.01.2016 vanwege de moeder van betrokkene waarin ze stelt dat betrokkene geen werk, geen inkomen en geen onroerende goederen bezit: echter, het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Er werden geen bijkomende documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- geldstorting (Ria) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.05.2015, 10.04.2015, 10.06.2015, 10.08.2015: echter, deze geldstorting is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon.

- diploma dd. 29.06.2013 op naam van betrokkene

- internationaal reispaspoort met de vermelding ‘profession: technician’

- attest dd. 10.05.2016 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in de periode januari 2015 tot op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Sint-Niklaas: dit attest zegt echter niets over de periode voor januari 2015

- attest dd. 10.05.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij in de periode augustus 2015 tot op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

De motieven van de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2016 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornaam: L.K. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 15.10.2015 vanwege de moeder van betrokkene waarin ze stelt dat betrokkene geen werk, geen inkomen en geen onroerende goederen bezit: echter, het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Er werden geen bijkomende documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- geldstortingen (Ria) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.05.2015, 10.04.2015, 10.06.2015, 10.08.2015: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon.

- diploma's dd. 30.06.2008 op naam van betrokkene

- internationaal reispaspoort met de vermelding profession: hairdresser'

- attest dd. 10.05.2016 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in de periode januari 2015 tot op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Sint-Niklaas: dit attest zegt echter niets over de periode voor januari 2015

- attest dd. 10.05.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij in de periode augustus 2015 tot op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en aldus de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"B.1.1.

De DVZ baseert haar beslissing louter en alleen op het feit dat zij van oordeel is dat verzoekers niet ten laste zijn van hun vader.

De overige voorwaarden werden niet onderzocht door de DVZ.

B.1.2.

Het kan niet betwist worden dat beide kinderen bloedverwanten zijn in neergaande lijn.

Verzoekers voegen elk hun geboortakte toe als stuk, waaruit blijkt dat dhr. G.K. (...), wel degelijk hun vader is (stukken 9 en 10).

B.1.3.

Verzoekers zijn en waren wel degelijk ten laste van hun vader voorafgaand aan hun aanvraag.

T.a.v. L.K. (...)

Zoals in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd, is het de gangbare praktijk in Ghana dat je als arbeider die een "stiel" leert, niet meteen betaald wordt. Dit geldt niet enkel voor eerste verzoeker, L.K. (...), maar voor elkeen die in Ghana woont en werkt.

Bovendien woonde dhr. L. (...) nog steeds bij zijn moeder, had hij geen eigendom en is hij nog niet getrouwd.

Om die reden had L. (...) geen eigen inkomsten en was hij aangewezen de stortingen van zijn vader.

Eerste verzoeker, L.K. (...), legt bewijzen voor van betalingen die zijn vader aan hem gedaan had toen hij nog in Ghana woonde. Deze zijn gebeurd op verschillende tijdstippen (05/01/2015, 10/02/2015, 5/03/2015, 10/04/2015, 10/06/2015, 06/07/2015, 10/08/2015 = stuk 4).

Uit deze overschrijvingen blijkt dat vader George structureel en oprecht bijstand verleende aan zijn zoon L. (...).

Hieruit blijkt tevens nogmaals het onvermogen van L. (...).

De stortingen alleen al zijn voldoende bewijs dat L. (...) wel degelijk ten laste van zijn vader was.

Eenmaal aangekomen (september 2015) in België is L. (...) bij zijn vader gaan wonen, daar hij over geen inkomsten beschikte.

Ook in België is hij reeds meer dan een jaar volledig ten laste van zijn vader.

De stelling van de DVZ dat L. (...) niet in staat is om zijn onvermogen te bewijzen is, gelet op het hoger vermelde, dus feitelijk onjuist.

Eerste verzoeker wenst er bovendien op te wijzen dat het leveren van dergelijk negatief bewijs geen sinecure is en dat het bovenstaande meer dan afdoende waarborgen biedt dat hij de waarheid vertelt en werkelijk ten laste is van zijn vader.

T.a.v. L.K. (...)

Ook in deze wordt verwezen naar het feitenrelaas om de situatie van L. (...) kenbaar te maken.

Zij is afgestudeerd als kapster, doch heeft nooit gewerkt. Ook in Ghana is het - net als in zovele landen - de gangbare praktijk dat de vrouw niet gaat werken, maar dient te werken in het huishouden.

Dit wordt bevestigd door de moeder van L. (...), zijnde mevr. E.A. (...) (stuk 8).

Bovendien is het vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dat het niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C423-12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85).

Ook L. (...) ontving met de regelmaat van de klok stortingen van haar vader (eerst via haar grootmoeder, dan rechtstreeks aan haar), waaruit blijkt dat vader instond voor de financiële noden van zijn dochter.

Tweede verzoekster legt bewijzen voor van betalingen van haar vader van 10/02/2015, 10/04/2015, 05/05/2015, 10/06/2015, 10/08/2015 = stuk 5).

Ook verzoekster wenst te verduidelijken dat zij reeds sinds haar aankomst in België vanaf september 2015 is ingetrokken bij haar vader en aldaar verblijft.

Ook in casu wenst tweede verzoekster aan te stippen dat hieruit voortvloeit dat zij wel degelijk afdoende bewijs levert dat zij ten laste is en was van haar vader.

B.1.4

Volledigheidshalve wensen verzoekers bovendien te vermelden dat zij ook aan de overige wettelijke voorwaarden, gesteld in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoen.

1. De Belg moet over voldoende bestaansmiddelen beschikken

Dhr. G.K. (...) legt loonuittrekssels voor, waaruit blijkt dat hij over afdoende middelen beschikt om in te staan voor de noden van verzoekers (stuk 11).

Dhr. G.K. (...) heeft reeds 15 jaar ervaring als productiemedewerker en heftruckchauffeur.

Hij legt bovendien een attest voor waaruit blijkt dat hij geen steun geniet van het OCMW (stuk 12).

7.

2. De Belg moet over afdoende huisvesting beschikken

Dhr. G.K. (...) legt een huurovereenkomst voor met betrekking tot een appartement, gelegen te 9100 Sint-Niklaas, Truweelstraat 51 bus 3, waaruit blijkt dat hij afdoende huisvesting heeft (stuk 13).

3. De Belg moet over een ziektekostenverzekering beschikken die de risico's in België voor hem en voor zijn familieleden dekt

Dhr. G.K. (...) heeft een ziektekostenverzekering afgesloten bij de Bond Moyson dewelke de risico's voor hem en voor zijn familieleden dekt (stuk 14).

Dat uit het hoger vermelde blijkt dat verzoekers beiden wel degelijk ten laste waren/zijn van hun vader en dus wel voldoen aan de in de wet opgelegde vereisten om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met hun vader.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel stellen verzoekers wel degelijk ten laste te zijn van hun vader.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar verzoekers nalaten enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop hun middel werd gebaseerd en dat zij geschonden achten. Het is gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit “onderdeel” is onontvankelijk.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd.” (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)

Er werd geen ontvankelijk middel voorgesteld.

Louter ten overvloede en voor zover zou worden weerhouden dat er een ontvankelijk middel werd opgeworpen dient te worden opgemerkt dat waar verzoekers een middel tegen de motivatie van de bestreden beslissing voeren, dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden werd geweigerd. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers deze motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Waar verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvechten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, waardoor zij niet aantonen dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en aldus de materiële motiveringsplicht geschonden achten, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat het beroep onontvankelijk is omdat de verzoekende partijen nalaten enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop hun middel werd gebaseerd en dat zij geschonden achten. De exceptie opgeworpen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij wordt verworpen.

Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° (...);

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Een samenlezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 40ter van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partijen dienen aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk hun Belgische vader. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partijen bloedverwanten in neergaande lijn zijn van de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partijen elementen herhalen die zij in het kader van hun aanvraag aanvoerden en waaromtrent in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom zij niet afdoende aantonen dat de verzoekende partijen effectief onvermogen te zijn, waarom zij niet voldoende aantonen dat eruit blijkt dat de verzoekende partijen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon en waarom er niet afdoende uit blijkt dat de

referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, weerleggen zij met een loutere herhaling geenszins de motieven van de bestreden beslissingen. Bovendien beperken zij zich verder tot loutere beweringen wat betreft de stelling dat je als arbeider in Ghana niet meteen betaald zou worden, de stelling dat zij nog steeds bij hun moeder woonden in Ghana en dat zij nog niet getrouwd zouden zijn.

Waar zij in het verzoekschrift opmerken dat er door de referentiepersoon structureel overschrijvingen zouden zijn gebeurd, hetgeen een bewijs zou moeten vormen van hun onvermogenheid, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht opmerkt dat er slechts 4 stortingsbewijzen per verzoekende partij werden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat op 10 augustus, 10 juni, 10 april en 10 februari 2015 aan elk van de verzoekende partijen telkens 150 euro werd overgemaakt. De bestreden beslissingen maken verkeerdelijk melding van stortingen op 10 mei in plaats van 10 februari 2015, doch geenszins liggen er meer stortingsbewijzen voor dan deze 4 stortingen per verzoekende partij. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen waarom deze 4 stortingsbewijzen geen afdoende bewijs vormen van het feit dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen elk van de verzoekende partijen en de referentiepersoon in het land van herkomst, namelijk *“deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België effectief ten laste was van de referentiepersoon”*. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij deze conclusie trekt op basis van 4 stortingen van 150 euro. De verzoekende partijen weerleggen dit geenszins met hun betoog. Daar waar zij wijzen op het feit dat er sprake zou zijn van 7 (voor de eerste verzoekende partij) en 5 (voor de tweede verzoekende partij) stortingen, blijkt dit allerm minst uit het administratief dossier. Het gegeven dat de verzoekende partijen deze bewijsstukken thans wel kunnen voorleggen, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de Raad zich voor de beoordeling in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Anderzijds kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die zij niet kenbaar hebben gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen kunnen, gelet op het voorgaande, in ieder geval niet ernstig voorhouden dat de bewezen stortingen voldoende bewijs zijn van het onvermogen en het ten laste zijn van de verzoekende partijen aan de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij sinds hun aankomst in België, die zij situeren in september 2015, bij hun vader zijn gaan wonen, beperken zij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door een (begin van) bewijs. Evenmin blijkt dit onomstotelijk uit het administratief dossier. De verwerende partij merkt in de bestreden beslissingen terecht op dat zij pas sinds mei 2016 bij hun vader zijn gedomicilieerd. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden op het ogenblik van het verzoekschrift reeds meer dan een jaar volledig ten laste te zijn van hun vader.

Verder tonen zij niet aan dat het onmogelijk zou zijn om hun onvermogen te bewijzen. Zij wijzen niet op eventuele gefnuikte pogingen tot dergelijk bewijs doch stellen slechts dat het leveren van een negatief bewijs geen sinecure is en dat er *“meer dan afdoende waarborgen”* zij dat zij de waarheid vertellen – zonder aan te duiden welke deze waarborgen dan wel zijn. Met dit betoog weerleggen de verzoekende partijen de concrete motieven van de bestreden beslissingen niet.

De onderdelen van het betoog waarmee de verzoekende partijen trachten aan te tonen dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoen, zijn niet dienstig, nu zij zoals blijkt uit het voorgaande niet weerleggen dat niet afdoende is aangetoond dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon en het cumulatieve voorwaarden betreft. De verwerende partij diende dus allerm minst na te gaan of de verzoekende partijen aan alle voorwaarden voldeden om een verblijf van meer dan drie maanden in functie van hun Belgische vader te bekomen en kon volstaan met de gemotiveerde vaststelling dat aan één van de voorwaarden, namelijk het bewijzen van ten laste zijn, niet is voldaan. De verwerende partij wees hier overigens op in de bestreden beslissingen, immers stelde zij *“Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht”*.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN